

РЕШЕНИЕ

№ 2017

гр. София, 29.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **486** по описа за **2023** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Ивелинстрой“ ЕООД срещу Решение № 4402 от 18.11.2022 г., постановено по н.а.х.дело № 2495/2022 г., Софийски районен съд, НО, 134-ти състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 29-2100005 от 13.01.2022г., издадено от главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 / две хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ, като е намален размера на санкцията на 1500 лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че СРС неправилно е тълкувал фактите, поради което е достигнал до погрешни правни изводи, както и че не е обсъдил и анализирал всички доказателства в съвкупност. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и процесното наказателно постановление. Алтернативно се моли делото да бъде върнато за ново разглеждане на друг състав на първоинстанционния съд. Претендират се разноски.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от юрк. А.,

която оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 17.11.2021 г. около 14: 35 ч. от длъжностни лица при Д „ИТ“ Софийска област, била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол многофункционална сграда с офиси и гаражи, находяща се в [населено място], стопанисвана от „Ивелинстрой“ ЕООД . При пристигането в обекта на контрол проверяващите заварили лица, които полагали труд, сред които бил и Б. Г. И.. Предоставили му да попълни декларация относно обстоятелствата по трудовото си правоотношение, при което И. лично и саморъчно декларирал, че има сключен трудов договор, че работи в проверявания обект от 17.11.2021 г. на длъжност „кранист“, с работно време от 08: 00 ч. до 17: 00 ч., с един час почивка в рамките на работния ден и трудово възнаграждение в размер на 300 лв.

Проверката на дружеството продължила по документи в сградата на ГИТ С.. В хода на проверката бил представен сключен на 17.11.2021г. трудов договор между „Ивелинстрой“ ЕООД и лицето Б. Г. И. . Била направена справка относно регистрацията на трудовия договор в НАП, от която било видно, че сключеният трудов договор бил регистриран на 17.11.2021г. в 15:17 часа. Съставен бил Протокол за извършена проверка № ПР2137841 от 25.11.2021г., с който на дружеството били дадени задължителни за изпълнение предписания. Във връзка с констатираното длъжностно лице при Главна Дирекция „Инспектиране на труда“ съставило на дружеството- жалбоподател АУАН №29-2100005 от 25.11.2021г., въз основа на който било издадено процесното наказателно постановление № 29-2100005 от 13.01.2022г.

За да постанови решението си, СРС е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора.

Районният съд е приел, че при издаването на НП и АУАН са съобразени нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, нарушението е доказано, но е изменил НП, защото е преценил, че при определяне размера на наказанието АНО не е изложил мотиви относно прилагането на по- висок размер на наказанието имуществена санкция.

Обжалваното решение е правилно и постановено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от ТД на НАП. Забраната за допускане до работа на работник или служител преди да му е предоставен екземпляр от подадено уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от ТД на НАП, е разписано в чл. 63, ал. 2 КТ. Настоящият съдебен състав приема, че при наемане на работник или служител, за работодателя възниква задължение, на първо място, да сключи трудов договор в съответно предвидената от закона писмена форма, както и да уведоми за това НАП с уведомление по чл. 62, ал. 5

КТ. Следващото му задължение е да връчи екземпляри от тях на съответния работник или служител. При сключването на договор се вменява задължение за извършване на действие, като съответно нарушението на това задължение се осъществява чрез бездействие. Нарушението на чл. 63, ал. 2 КТ се осъществява чрез допустителство, тъй като нормата предвижда забрана за допускане до работа на лице, без да са му връчени документите по чл. 63, ал. 1 и ал. 2. В случая, от приетите от въззивния съд доказателства се установява по несъмнен начин, че към датата на извършената проверка лицето Б. Г. И. е имал сключен трудов договор с „Ивелинстрой“ ЕООД, в качеството му на работодател, но не е имало подадено уведомление до компетентната ТД на НАП по чл. 63, ал. 2 КТ. Видно от представеното с преписката уведомление, същото е подадено след извършване на проверката. В случая след като лицето е било допуснато на работа при липсата на подадено уведомление, то е налице хипотезата на чл. 63, ал. 2 КТ. Фактическият състав на нарушението по чл. 63, ал. 2 КТ предполага именно сключен трудов договор преди постъпване на работа и се осъществява чрез допускане до работа на лице, с което има сключен трудов договор, но без да му е предоставено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от ТД на НАП.

На следващо място, неоснователни са възраженията на касатора за необсъждане на възраженията му от страна на първоинстанционния съд, относно приложението на чл. 28 от ЗАНН. Видно от стр. 5 от обжалваното решение, въззивната инстанция е коментирала възражението за маловажност и е изложила мотиви за неприлагането му, които мотиви се споделят и от настоящата инстанция.

Въззивният съд правилно е намалил санкцията до предвидения в закона минимум - 1 500 лв., преценявайки, че при определяне размера на наказанието АНО не е изложил основателни мотиви относно налагане на наказанието в размер надвишаващ минималния.

Касационната инстанция споделя правните съображения, изложени в обжалваното решение, което се явява законосъобразно и в тази връзка констатира, че касационните възражения са неоснователни.

При служебна проверка не се установиха наведените от касатора пороци на обжалвания съдебен акт, поради което той следва да бъде оставен в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, Х.-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.11.2022 г., постановено по НАХД № 2495/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА „Ивелинстрой“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Главна дирекция „Инспекция по труда“ разноски по делото в размер на 80 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.